

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 522/2015-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Tiborom Bickom, Dukelská 972/7-3, Považská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 1 T 93/2009-259 z 5. júna 2015 a uznesením Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 1 T 93/2009-266 z 3. septembra 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. novembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 93/2009-259 z 5. júna 2015 (ďalej len „opravné uznesenie z 5. júna 2015“) a uznesením okresného súdu č. k. 1 T 93/2009-266 z 3. septembra 2015 (ďalej len „uznesenie z 3. septembra 2015“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Vyším súdnym úradníkom (ďalej aj VSÚ) Okresného súdu Považská Bystrica... pod č. k. 0Tp 14/2009-12 som bol dňa 23. 4. 2009 ustanovený obv. [REDAKOVANÉ] za obhajcu v trestnej veci...

Trestné stíhanie obv. [REDAKOVANÉ] bolo skončené rozsudkom porušovateľa sp. zn. 1T/93/2009 zo dňa 22. 7. 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 7. 2009.

Po skončení trestného stíhania obvineného som žiadosťou o priznanie trov obhajoby zo dňa 2. 5. 2012 vyúčtoval trovy obhajoby... v celkovej sume 1 573,13 €.

O tomto mojom návrhu na priznanie trov obhajoby rozhodol VSÚ porušovateľa uznesením č. k. 1 T/93/2009-247 zo dňa 30. 8. 2012 tak, že mi priznal celkom trovy obhajoby v sume 1 508,04 €, pričom z mnou vyúčtovaných trov obhajoby mi nepriznal odmenu a rež. paušál za jeden úkon právnej služby... zo dňa 4. 5. 2009...

Z uvedeného dôvodu, keďže tento úkon právnej služby som riadne uskutočnil, a patrí mi zaň odmena v sume 57,95 € a rež. paušál v sume 6,95 €, som proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť..., o ktorej rozhodol sudca porušovateľa uznesením č. k. 1T/93/2009-255 zo dňa 3. 2. 2015 tak, že mojej sťažnosti v plnom rozsahu vyhovel, napadnuté uznesenie VSÚ zrušil a sám vo veci rozhodol.

Sudca porušovateľa mi týmto uznesením priznal odmenu v sume 57,95 € a k nej patriaci rež. paušál v sume 6,95 € aj za vyššie uvedený písomný úkon právnej služby...

Vo výroku tohto uznesenia sudcu porušovateľa však evidentne došlo k písárskym chybám, a to pod bodom II, v položke č. 1, v ktorej je uvedený v zátvorke nesprávny počet rež. paušálov 16, hoci správne má byť 17, a taktiež je v tejto položke nesprávne uvedený súčet rež. paušálov v sume 111,20 €, hoci správne má byť 118,15 €.

Zároveň došlo k písárskym chybám vo výroku tohto uznesenia v celkových súčtoch, kde pod bodom I má byť uvedené spolu 1 245,88 € (nesprávne je uvedené 1 187,93 €), pod bodom II má byť uvedené spolu 327,06 € (nesprávne je uvedené 320,11 €) a ďalej má byť uvedené spolu odmena za obhajobu I/ + III/ v sume 1 572,94 € (nesprávne je uvedené 1 565,99 €).

Vzhľadom na tieto písárske chyby som porušovateľovi podal návrh... na opravu uvedených písárskych chýb v uvedenom uznesení sudcu porušovateľa.

Na základe tohto môjho návrhu rozhodol sudca porušovateľa opravným uznesením č. k. 1T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015 (ďalej aj opravné uznesenie) o oprave písárskych chýb v úplnom rozpore so svojím vlastným uznesením č. k. 1 T/93/2009-255 zo dňa 3. 2. 2015, ktorým mi priznal celkom 17 odmien a 17 rež. paušálov za 17 úkonov právnej služby vykonaných v roku 2009, pričom namiesto skutočne priznaných 17 rež. paušálov (dotknutým uznesením, t. j. uznesením, ktoré bolo opravované) za úkony právnej služby vykonané v roku 2009 mi zrazu týmto opravným uznesením priznal iba 15 rež. paušálov za tieto úkony, pričom súčasne s tým vykonal opravu v súčtoch v bode I opravovaného uznesenia, a to na správnu sumu 1 245,88 €, čo zodpovedá priznanej odmene za 17 úkonov právnej služby.

Týmto opravným uznesením mi sudca porušovateľa svojvoľne znížil trovy právnych služieb o 2 režijné paušály, a tým zmenil obsah opravovaného uznesenia, čo pri oprave rozhodnutia nie je prípustné.

Taktiež je opravné uznesenie nepreskúmateľné, pretože sa z neho nedá zistiť, za ktoré dva úkony právnej služby mi sudca porušovateľa svojvoľne nepriznal rež. paušál.

Odôvodnenie opravného uznesenia je nedostatočné, v rozpore s § 176 ods. 2 Tr. por., čo tiež spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť. ...

Naviac v tomto opravnom uznesení sudca porušovateľa uviedol nesprávne poučenie, že proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná, čo je v rozpore s § 174 ods. 3 Tr. por. ...

Ja som proti tomuto opravnému uzneseniu sudcu porušovateľa č. k. 1 T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015 podal v zákonnej lehote dňa 10. 7. 2015 sťažnosť, o ktorej bol podľa § 190 ods. 2 písm. b/ Tr. por. príslušný rozhodnúť nadriadený súd, a to Krajský súd v Trenčíne.

O mojej sťažnosti proti opravnému uzneseniu však rozhodol sudca porušovateľa uznesením č. k. 1 T/93/2009-266 zo dňa 3. 9. 2015 tak, že podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. moju sťažnosť zamietol. ...

Podľa § 190 ods. 2 písm. b/ Tr. por. ak lehota na podanie sťažnosti už všetkým oprávneným osobám uplynula a sťažnosti sa nevyhovelo podľa odseku 1, predloží vec na rozhodnutie súd nadriadenému súdu.

Okrem toho, že sudca porušovateľa nebol príslušný na rozhodnutie o tejto mojej sťažnosti, je uznesenie sudcu porušovateľa, ktorým o mojej sťažnosti rozhodol, samo o sebe len formálne, arbitrárne, ktoré vo svojej podstate odobrilo svojvoľné rozhodnutie toho istého sudcu porušovateľa, a to opravné uznesenie, proti ktorému som podal sťažnosť, a tým, že sa sudca porušovateľa v podstate stotožnil s nepreskúmateľným opravným uznesením, je aj toto jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

Naviac, odôvodnenie uznesenia sudcu porušovateľa č. k. 1 T/93/2009-266 zo dňa 3. 9. 2015 je taktiež nedostatočné, nereaguje na moju argumentáciu uvedenú v sťažnosti, o ktorej sudca porušovateľa rozhodol, toto odôvodnenie je v rozpore s § 176 ods. 2 Tr. por., čo taktiež spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

V podrobnostiach poukazujem na obsah mojej sťažnosti zo dňa 10. 7. 2015 proti opravnému uzneseniu sudcu porušovateľa č. k. 1T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015 a na obsah môjho návrhu zo dňa 19. 2. 2015 na opravu uznesenia sudcu porušovateľa č. k. 1 T/93/2009-255 zo dňa 3. 2. 2015, najmä na argumentácie v nich obsiahnuté, ktoré žiadam považovať za súčasť tejto mojej ústavnej sťažnosti.

Opravným uznesením sudcu porušovateľa č. k. 1 T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015, ako aj uznesením sudcu porušovateľa č. k. 1 T/93/2009-266 zo dňa 3. 9. 2015, ktoré nadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3. 9. 2015, došlo k porušeniu mojich základných ľudských práv, a to najmä nesprávnou, ústavne nekonformnou aplikáciou práva,

i jej neaplikáciou, nesprávnym postupom porušovateľa v konaní, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzalo, najmä tým, že o mojej sťažnosti proti opravnému uzneseniu rozhodol ten istý sudca, ktorý rozhodol o opravnom uznesení, tieto rozhodnutia porušovateľa sú v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, najmä vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, zákonom č. 586/2003 Z. z. o advokácii, zákonom č. 301/2005 Z. z. Trestným poriadkom, sú svojvoľné, formálne, arbitrárne.

Keďže sudca porušovateľa mi uznesením č. k. 1T/93/2009-255 zo dňa 3. 2. 2015, ako aj opravným uznesením č. k. 1 T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015 priznal odmenu za 17 úkonov právnej služby vykonaných v roku 2009, patri mi podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. k nim aj rež. paušál, presnejšie náhrada výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné, teda celkom 17 rež. paušálov.

Podľa § 16 ods. 3 cit. vyhl. od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

Jedna stotina výpočtového základu pre úkony právnej služby vykonané v roku 2009 je 6,95 €.

Rozhodnutiami porušovateľa, a to opravným uznesením sudcu porušovateľa č. k. 1T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015, ako aj uznesením sudcu porušovateľa č. k. 1 T/93/2009-266 zo dňa 3. 9. 2015 (ďalej aj rozhodnutia porušovateľa) mi v podstate neboli priznané dva rež. paušály za neznáme úkony právnej služby, pretože, okrem iného, porušovateľ v týchto rozhodnutiach neaplikoval ustanovenie § 16 ods. 3 advokátskej tarify.

Rozhodnutiami porušovateľa a postupom porušovateľa, ktorý týmto rozhodnutiam predchádzal, zároveň došlo aj k porušeniu zákona, a to, okrem iného, v § 190 ods. 2 písm. b/ Tr. por., podľa ktorého bol sudca porušovateľa povinný predložiť moju sťažnosť na rozhodnutie nadriadenému súdu, v § 553 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého mám voči štátu nárok na odmenu a náhradu podľa advokátskej tarify, a taktiež aj v § 24 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 25 zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii, podľa ktorých mám nárok na odmenu a náhradu hotových výdavkov za poskytnuté právne služby a na ich úhradu štátom.

Rozhodnutiami porušovateľa, postupom porušovateľa, ktorý týmto rozhodnutiam predchádzal, porušeniami príslušných právnych noriem, neaplikáciou príslušných právnych noriem (najmä § 190 ods. 2 písm. b/ Tr. por., § 16 ods. 3 advokátskej tarify, § 176 ods. 2 Tr. por.), nepreskúmateľnosťou rozhodnutí porušovateľa a pod, došlo k porušeniu mojich základných ľudských práv, a to práva na spravodlivé súdne konanie, práva na zákonného sudcu, práva na ochranu majetku, legitímneho očakávania nadobudnutia majetku, a tým k porušeniu jednotlivých článkov Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Listiny základných práv a slobôd, najmä tých, ktoré sú uvedené v bode III. tejto sťažnosti...“

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti takto rozhodol:

„1. Okresný súd Považská Bystrica opravným uznesením sudcu č. k. 1 T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015 a uznesením sudcu č. k. 1T/93/2009-266 zo dňa 3. 9. 2015 porušil právo sťažovateľa... na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde Slovenskej republiky, zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na to, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, a že príslušnosť súdu ustanoví zákon, zaručené v čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky, právo domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, zaručené v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo vlastníť majetok, zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, právo na to, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi, zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo pokojne užívať svoj majetok a právo na to, že nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva, zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

2. Opravné uznesenie sudcu Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 1 T/93/2009-259 zo dňa 5. 6. 2015 a uznesenie sudcu Okresného súdu Považská Bystrica č. k.

1 T/93/2009-266 zo dňa 3.9.2015 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Považská Bystrica na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Považská Bystrica je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu všetkých trov konania na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. Tibora Bicka, do 3 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich práv opravným uznesením okresného súdu z 5. júna 2015 (ktorým bolo opravované uznesenie okresného súdu o trovách obhajoby sťažovateľa ex offo z 3. februára 2015) a uznesením okresného súdu z 3. septembra 2015, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa proti opravnému uzneseniu okresného súdu z 5. júna 2015.

Podľa sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv v dôsledku pochybenia okresného súdu v opravnom uznesení z 5. júna 2015, ktoré spočívalo v nepriznaní náhrady hotových výdavkov sťažovateľovi ako advokátovi za 2 úkony právnej služby v sume 2 x 6,95 €, t. j. spolu 13,90 €. Uvedené pochybenie bolo v priamom rozpore s opravovaným uznesením z 3. februára 2015, v odôvodnení ktorého je deklarovaná dôvodnosť priznania náhrady hotových výdavkov za 17 úkonov právnej služby a vo výrokovej časti došlo v dôsledku chyby v písaní k priznaniu náhrady hotových výdavkov len za 16 úkonov

právnej služby. Uvedenú časť (okrem iných) sťažovateľ návrhom na vydanie opravného uznesenia žiadal opraviť. Podľa sťažovateľa teda došlo k porušeniu jeho práva tým, že mu z titulu náhrady trov obhajoby ex offio bola priznaná náhrada hotových výdavkov len za 15 úkonov právnej služby, a nie za 17 úkonov, a tak mu bola priznaná celková suma 1 559,04 € a nedôvodne mu nebola priznaná aj ďalšia suma 13,90 €.

Sťažovateľ vidí porušenie svojich práv aj v tom, že v opravnom uznesení z 5. júna 2015 je uvedené nesprávne poučenie o neprípustnosti opravného prostriedku, ako aj v tom, že o ním napriek tomu podanom opravnom prostriedku – sťažnosti proti tomuto opravnému uzneseniu rozhodoval sudca okresného súdu (ktorý rozhodoval aj o samotnom opravnom uznesení, proti ktorému sťažnosť smerovala) a vec nebola predložená druhostupňovému súdu na odvolacie konanie.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by

mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 36 ods. 1 listiny, resp. podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom, porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010) vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu nákladov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu predstavujúcu možnosť porušenia základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a ku zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predmet konania (nepriznanie náhrady trov obhajoby ex offio v sume 13,90 €), vo vzťahu ku ktorému sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv, zjavne nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy, teda sumy,

ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú (pozri § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý ustanovuje trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia).

Podľa názoru ústavného súdu pri takejto hodnote konania s výnimkou extrémnych vybočení všeobecných súdov pri ich rozhodovaní je úspešnosť sťažnosti vylúčená. Ústavný súd zastáva názor, že v takýchto prípadoch nad ochranou práv prevažuje záujem na vytvorení systému, ktorý umožní súdom efektívne a v primeranej dobe poskytovať ochranu označeným právam v konaniach, ktoré sú svojou povahou skutočne zložité po vecnej i právnej stránke a kde hrozí väčšia ujma na právach účastníkov, ako to je v sporoch s minimálnou hodnotou. Vychádzajúc z uvedeného aj konanie o ústavnej sťažnosti v prípadoch, kde ide o minimálnu hodnotu sporu, by neúčelne vyťažovalo kapacity ústavného súdu na úkor konaní, v ktorých skutočne hrozí zásadné porušenie základných a iných práv účastníkov.

Ústavný súd v súlade s už deklarovanými východiskami konštatuje, že samotná hodnota sporu (nepriзнание náhrady trov obhajoby ex offio v sume 13,90 € sťažovateľovi) v okolnostiach danej veci vylučuje, aby sťažovateľom namietané pochybenia okresného súdu dosahovali takú intenzitu, ktorá by mohla odôvodňovať možnosť porušenia sťažovateľom označených práv opravným uznesením okresného súdu z 5. júna 2015 a uznesením okresného súdu z 3. septembra 2015 a zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaných uznesení v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľom označených práv opravným uznesením okresného súdu z 5. júna 2015 a uznesením okresného súdu

z 3. septembra 2015, odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2015